

[Tove Nielsen.]

for karaktergivningen under den ny folkeskolelov.

Problemet stiller i den grad loyaliteten på spil over for gældende love og bekendtgørelser, ligesom det i helt urimelig grad skaber splittelse og strid i ellers velfungerende lærerråd. Lærerne har loyalt påtaget sig det ekstraarbejde, som den nye folkeskolelov medfører for dem. Skal dette arbejde fortsatte, må en afklaring på karaktergivningens område snarest fremkomme.«

Mere præcist kan situationen i skolerne ikke udtrykkes. Har det virkelig været ministerens mening at forårsage en sådan urimelig situation ved administrativt at undlade at give de fornødne meddelelser betids? Det er jo netop ministeren, som ifølge folkeskoleloven fastsætter regler om kravene i de enkelte fag ved prøverne, om indstilling til prøverne, om prøvernes afholdelse, om bedømmelse og karaktergivning og om afgangsbetisernes udformning.

På trods af at ministeren havde folketingets dagsorden af 29. april at rette sig efter, sker der ikke noget over for omverdenen før den 26. oktober, hvor ministeren endelig udsender bekendtgørelsen om 13-skalaen.

Tilføjes skal jo også, at udgangen på et samråd i undervisningsudvalget den 1. september i år var, at ministeren konkluderede, at da et flertal ikke kunne følge hendes ønske om en 5 trins skala med bogstaver, ville det fortsat være 13-skalaen, der skulle anvendes.

Hvorfor skal tiden trækkes ud, når ministeren burde være den første til at vide, at det hæster med hensyn til at give meddelelse om skalaen og dens anvendelse i en ny skolestruktur? Det sidste – netop cirkulæret om anvendelsen af 13-skalaen, og det er det ganske afgørende – mangler vi fortsat.

I bekendtgørelsen af 26. oktober, § 1, meddeler ministeren, at cirkulæret af 6. februar 1963 om anvendelsen af karakterskalaen ikke finder anvendelse. Altså ved ministeren, at der er et manglende cirkulære om vejledning i anvendelsen af karakterskalaen.

Derfor undrer det mig også, at ministeren i et dobbeltinterview med mig i Berlingske Tidende den 28. november i år udtaler – og jeg citerer herfra:

»Vi har omhyggeligt sendt besked ud til skolerne, hvoraf fremgår, at den vejledning, der tidligere er sendt ud omkring 13-skalaen, også skal anvendes i den foreliggende situation.

Og der er ikke brug for særlige vejledninger omkring dette.«

Dette kan jo ikke stemme overens med den udsendte bekendtgørelse, jeg lige før omtalte, og det medvirker yderligere til at forvirre situationen, at der ikke er overensstemmelse mellem ministerens handling og ministerens tale.

Nu ser det imidlertid ud til, at ministeren endelig er blevet belært om, at der skal en vejledning ud til skolerne, eftersom ministeren slutter sin redegørelse af med at sige:

»Der er nu fremlagt forslag til løsninger, og efter en eventuel debat bør skolerne snarest muligt kunne få besked om yderligere retningslinjer for karaktergivning.«

Jeg ved egentlig ikke, om jeg skal le eller græde, når ministeren på dette sene tidspunkt i skoleåret må indrømme, at der naturligvis skal vejledes i karaktergivningen på skolerne. Men jeg ved, at det er en fuldstændig bagvendt fremgangsmåde, ministeren har valgt ved den 1. december at give folketinget en redegørelse og, som hun sagde i spørgetiden den 24. november, at anmode de partier, der har stemt for 13-skalaen den 29. april, om at fortælle, hvordan de mener den skal administreres. Det er nødvendigt at sige til ministeren, at folketinget lovgiver og ministeren er den udøvende. Det ved ministeren udmærket, i hvert fald har hun tidligere fortalt mig det.

Hvad enten ministeren kan lide karakterer eller ej, hvad enten ministeren kan lide 13-skalaen eller ej, så har hun at administrere det, som folketinget har vedtaget. Hun har hele sin administration til hjælp, så der er ingen undskyldning for, at det ikke er sket endnu.

Jeg skal da til slut erklære mig enig med ministeren i nogle bemærkninger i redegørelsen, hvori hun siger, at de nævnte problemer ved karaktergivningen er mere af uddannelsespolitisk og skolepolitisk karakter end af administrativ karakter. Jeg er enig heri, og det er jo netop sagen i en nøddeskal.

Naturligvis kan 13-skalaen administreres, og ministeren skal meddele hvorledes; ministeren har da også trukket nogle ting frem i sin redegørelse herom. Men når det ikke er sket tidligere, er det jo netop, fordi ministeren har et andet uddannelsespolitisk og skolepolitisk syn.

Hr. Erling Olsen var også inde på, at man i socialdemokratiet, i regeringen, havde et andet syn end det, der er vedtaget i den nye folkeskolelov. Men ikke engang undervisningsministeren kan sætte sig ud over en folketingsafgørel-